

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 248. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504744584592/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

det ogsaa. Saa forekom det ham, at han hørte d'Acordias raa Latter i det Fjerne, og hver Gang han hørte denne, reves han op af Søvn i en forfærdelig Angst – det var ikke til at udholde. Han saae paa sit Uhr, Klokken var henad Fem; før Klokken Otte kunde han ikke vente at træffe sin trofaste Mary oppe. Han stod op, tændte sig en Cigar og kastede den igjen – dens Smag forekom ham modbydelig og vammel. Han ringede paa Opvarteren og forlangte sit Overtøj; det var vaadt, klamt og fugtigt som Morgentaagen selv. I denne drev han da ud, utilfreds med sig selv, fuld af Nag og bitte Selvbebreidelser, i Harmonie med den ham omgivende Natur og dog uharmonisk stemt med det Liv, der begyndte at røre sig omkring ham. Saaledes slentrede han om i Esplanaden uden Maal og Med, uden at kunne fastholde nogen bestemt Tanke, uden at kunne faae Phantasien til at arbeide, skjøndt den under hans urolige Søvn havde viist sig virksom nok. Morgentaagen lettede, bortpuster af Solens varme Aande, Fuglene kviddrede i Trætoppene, Livet begyndte rundt om at udfolde sin Virksomhed – og dog vedblev han mechanic at vandre op og ned, idet han tankeløst lod Blikket glide snart ud over Sunder, snart ind over Byen, hver Gang han kom til de to Endepunkter for sin Vandring. Pludseligt følte han en Haand paa sin Skulder, og en alvorlig Stemme sagde til ham:

»Hvordan er det, Du seer ud, Henry? Har Du nu igjen været ude med Brandt?»

Henry saae op. Det var hans Ven, Frederik From, der talte til ham.

»Nei, Frederik,» svarede han; »i Nat ikke. Det er forbi mellem os. Jeg har »Spleen« idag, som Du jo kalder det, og jeg trænger ret til Dig. Kom med, vi ville tale med hinanden.»

From syntes at være vant til den Slags Luner hos sin Ven; thi han stak sin Arm under hans og sagde paa sin rolige, godmodige Maade:

»Er det igjen de gamle Historier, Henry? Er det igjen de mange Penge, der gjør Dig ulykkelig?»

»Jeg frygter for,» svarede Henry hovedrystende, »at de allerede have gjort det Onde, de kunne. Jeg har en stor Glæde og en stor Sorg at betroe Dig, men jeg kan ikke fortælle Dig det her. Jeg kunde ikke træffe Nogen heldigere end Dig i dette Øieblik; jeg troer næsten, at Skjæbnen har sendt Dig mig imøde.»

»Eller Forsynet,» rettede From. »Skulle vi sige Forsynet?»

»Ja, som Du vil,» sagde Henry. »Du veed, jeg troer ikke derpaa.

Men Skjæbnen eller »Skjævbeens, som Brandt kalder ham, det er en sikker Mand, ham undgaaer man ikke.«

Under denne korte Samtale vare de to Venner komne til en Port, der førte ind til Marmorpladsen. Henry lukkede op. Tilvenstre laae en lav Bygning, rigt omslynget af vild Vin, som naaede heelt op over Taget, og hvis lysegrønne Blade blinkede i Solskinnet, endnu betyngede af Natteregnen. Pladsen var besaaet med større og mindre Blokke af graat Marmor, som tilhøire havde formet sig sammen under Menneskets Haand for at danne den sørgelige Ruin, der endnu tynget under det pralende Navn af Marmorkirken.

»Hvor Du boer smukt!« udbrød From, idet han med Velbehag betragtede den friske, grønne Plads og den gamle Ruin, fra hvis øverste Tinder nogle Alliker og Krager skrigende føre op for under store Kredse at begive sig ud over Byen.

»Aa ja,« svarede Henry, medens han gik op ad den høie Steentrappe, »jeg boer i det Mindste ganske bekvemt. Her er lidt melancholsk, men det var det eneste Sted, jeg kunde faae til Laboratorium. Jeg har leier det Hele af Agent Gram.«

De traadte begge ind i en stor Forstue, decoreret efter pompejansk Monster, hvor en lav Trappe tilhøire førte op i den egenlige Leilighed. Denne bestod af et større Forværelse, hvis Vægge vare beklædte deels med polerede Nøddetræes Skabe, som indeholdt physiske Instrumenter og alle Slags Naturalier, deels med tilsvarende Reoler, hvis Hylde bugnede under kostbare, videnskabelige Værker. Fra denne »Videnskabernes Forgaard«, som Brandt kaldte det, traadte de ind i en stor Sal, hvis bløde Gulvtæppe dæmpede Lyden af ethvert Fodtrin, medens de svære Damaskes Gardiner kun lod et sparsomt Lys falde ind paa det rigt decorerede og smagfulde Bohave.

»Hvad siger Du saa om at boe paa en Kvist?« spurgte From, idet de gik igjennem Salonen.

»Det kunde jeg ikke holde ud,« svarede Henry, idet han slog den svære Portiere tilside for en Dør, som i Baggrunden af Salen førte ind til hans Studereværelse. »Luxus er blevet mig en Nødvendighed.«

»Nonsens!« sagde From tørt. »Det er Egoisme, der taler ud af Dig. – Var der Det, Du vilde vise mig?« tilføiede han smerteligt, idet han blev staaende i Døraabningen. »Saa havde Du ikke behovet at gjøre saa mange Ophævelser. Det er hverken Skjæbnen eller Forsynet, der laver den Slags Ting sammen, det er Dig selv.«